

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 390/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED] proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 1 T 45/2001 z 21. februára 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost 5/2022 z 22. marca 2022 takto

rozhodol:

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **nevypoveduje**.
2. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 16. mája 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 T 45/2001 z 21. februára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tost 5/2022 z 22. marca 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením podľa § 90 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného zákona zamietol žiadosť sťažovateľa o vyslovenie, že je premlčaný výkon zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov, 9 mesiacov a 7 dní, ktorý

mal vykonať na podklade uznesenia Okresného súdu Trnava č. k. 3 Pp 134/2009 z 25. júla 2017 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 137/2017 zo 14. novembra 2017).

2.1. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom vamieta, že krajský súd arbitrárne zamietol jeho žiadosť o vyslovenie, že je premlčaný výkon zvyšku trestu odňatia slobody, a následne aj najvyšší súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré neodôvodňujú záver, že je premlčaný výkon zvyšku trestu odňatia slobody. Podľa názoru sťažovateľa konajúce súdy sa s jeho argumentáciou (vrátane namietanej neprimeranosti predmetného trestu a jeho dopadu na sťažovateľov súkromný a rodinný život) náležite nevysporiadali.

4. Na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľa napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu a napadnuté uznesenia zrušil.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa (vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti) je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol žiadosť sťažovateľa o vyslovenie, že výkon zvyšku trestu odňatia slobody je premlčaný, a následne aj najvyšší súd napadnutým uznesením jeho sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123,

§ 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti, ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, o ktorom bolo najvyšším súdom aj rozhodnuté.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným

postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

16. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

17. Pri posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nebolo úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť vyhovené predmetnej žiadosti sťažovateľa o vyslovenie, že výkon zvyšku trestu odňatia slobody je premlčaný. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s jednotlivými zistenými skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa právnej veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

18. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

19. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia krajského súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020).

19.1. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, v zmysle ktorého je predmetná žiadosť sťažovateľa nedôvodná. Najvyšší súd poukázal, že sťažovateľ na základe rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 11 T 66/2014 z 20. októbra 2016 [ktorým bol uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona, pozn.] v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4To 98/2016 z 12. januára 2017 vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov. Uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 3 Pp 134/2009 z 25. júla 2017 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 137/2017 zo 14. novembra 2017) bolo rozhodnuté, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe (skoršieho podmieneného prepustenia za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov) neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov, 9 mesiacov a 7 dní vykoná. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd konštatoval, že keďže sťažovateľ vykonáva iný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno z 20. októbra 2016, krajský súd správne dospel k záveru, že premlčacia doba výkonu zvyšku trestu odňatia slobody (2 roky, 9 mesiacov a 7 dní) mu od momentu právoplatnosti rozhodnutia (o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, pozn.), t. j. od 14. novembra 2017, spočíva, a preto tento výkon zvyšku trestu odňatia slobody nie je premlčaný.

19.2. Vo vzťahu k sťažnostným námietkam sťažovateľa najvyšší súd konštatoval, že zo spisového materiálu neplynú žiadne skutočnosti, ktoré by akokoľvek nasvedčovali porušeniu práva na obhajobu. Rovnako postup podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona (Ak podmienenčne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou.) nepredstavuje porušenie zásady *ne bis in idem*, pretože ide o dôsledok ďalšej trestnej činnosti, ktorej sa sťažovateľ v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia dopustil. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa neprimeranosti ukladaného trestu (vzhľadom na dopad predmetného trestu na sťažovateľov súkromný a rodinný život, pozn.) najvyšší súd konštatoval, že sú nedôvodné, keďže ide o okolnosť, ktorá sa už v konaní podľa § 416 Trestného poriadku (t. j. pri rozhodovaní o ne/osvedčení sa podmienenčne prepusteného z výkonu trestu odňatia slobody, pozn.) neskúma. Podľa názoru najvyššieho súdu ostatné námietky sťažovateľa (hlavne námietka neobjektivity prvostupňového súdu) nemajú právnu relevanciu, keďže sťažovateľ ich v konaní pred prvostupňovým súdom procesne účinným spôsobom (námietkou zaujatosti podľa § 31 Trestného poriadku) neuplatnil.

20. Pretože najvyšší súd sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením náležite oboznámil, pričom však ústavný súd na tomto

mieste už nepovažoval za potrebné opakovať celú jeho argumentáciu, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

21. Ústavný súd sa oboznámil aj s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola najvyšším súdom v právnej veci sťažovateľa aplikovaná:

21.1. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) Trestného zákona uložený trest nemožno vykonať po uplynutí premlčacej doby, ktorá je päť rokov pri odsúdení na iný trest.

21.2. Podľa § 90 ods. 2 Trestného zákona premlčacia doba sa začína právoplatnosťou rozsudku a pri podmieňnom odsúdení, podmieňnom odsúdení s dohľadom, podmieňnom prepustení alebo podmieňnom prepustení s dohľadom právoplatnosťou rozhodnutia o tom, že sa trest vykoná.

21.3. Podľa § 90 ods. 3 Trestného zákona do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú nebolo možné trest vykonať preto, že sa odsúdený zdržiaval v cudzine s úmyslom vyhnúť sa trestu alebo bol na ňom vykonávaný trest odňatia slobody.

22. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, bez toho, aby bolo potrebné tieto skutočnosti následne analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, či v prípade sťažovateľa boli splnené zákonom kogentne stanovené podmienky premlčania výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Najvyšší súd náležite vysvetlil dôvody na zamietnutie žiadosti sťažovateľa o vyslovenie, že výkon zvyšku trestu odňatia slobody je premlčaný. Prezentovanú argumentáciu, o ktorú oprel najvyšší súd svoj právny záver o nesplnení podmienok predpokladaných relevantnou právnou úpravou, ústavný súd hodnotí ako zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov.

22.1. Nemožno sa pritom stotožniť s námietkou sťažovateľa, že konajúce súdy sa pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa mali zaoberať aj sťažovateľom tvrdenou neprimeranosťou trestu odňatia slobody. Z relevantnej právnej úpravy totiž jednoznačne vyplýva, že skúmať otázku primeranosti ukladaného trestu odňatia slobody (vrátane jeho prípadného dopadu na súkromný a rodinný život odsúdeného) je v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona (na ktorý sa odvoláva aj sťažovateľ, pozn.) súd oprávnený výhradne pri ukladaní trestu, t. j. pri rozhodovaní o vine a treste. Trestný zákon teda súdu neumožňuje, aby (ako sa toho domáha sťažovateľ, pozn.) súd opätovne prehodnocoval primeranosť už raz uloženého trestu odňatia slobody v rámci rozhodovania o ne/osvedčení sa podmieňne prepusteného z výkonu trestu odňatia slobody, resp. v rámci rozhodovania o premlčaní výkonu zvyšku trestu odňatia slobody.

23. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti tak dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom tohto základného práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí

ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

24. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „*občianskych právach alebo záväzkoch*“, prípadne o „*oprávnenosti trestného obvinenia*“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na vykonávacie konanie a mnohé rozhodnutia v ňom urobené [podmienečné prepustenie, nariadenie výkonu podmienenečne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď. (II. ÚS 633/2017, I. ÚS 348/2019)].

25. Napadnutým uznesením najvyšší súd ako sťažnostný súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o vyslovenie, že výkon zvyšku trestu odňatia slobody je premlčaný. V konaní sa už teda nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané konanie aplikovateľný. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 3 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

27. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. právo podľa čl. 3 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď namieta, že konajúce súdy sa náležite nevysporiadali s argumentami sťažovateľa o dopade trestu na jeho súkromný a rodinný život. Keďže však ústavný súd dospel

k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 3 dohovoru.

28. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 3 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

30. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

31. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu